

ת"פ (ירושלים) 18256-11-22 - מדינת ישראל נ' פלוני

בבית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18256-11-22

לפני כבוד השופט אלעזר נחלון

בעניין: המאשימה
מדינת ישראל

נגד

הנאשמים
1. פלוני
2. פלוני

בשם המאשימה:

בשם נאשם 1: עו"ד איליא תיאודורי
בשם נאשם 2: עו"ד מוסטפא יחיא

הכרעת דין משלימה וגזר דין - נוסח מותר לפרסום

א. כללי

1. הנאשמים, כבני 18 ו-16 ו-9 חודשים בהתאמה, הודו במסגרת הסדר טיעון במעורבות באירועי יידוי אבנים לעבר כלי רכב נוסעים בשנת 2022: נאשם 1 (שבינתיים הפך לבגיר) הודה במעורבות בשני אירועים, ונאשם 2 הודה במעורבות באירוע אחד. אין מחלוקת כי יש להרשיע את הנאשמים בעבירות שביצעו, אולם קיימת מחלוקת בנוגע לעונש שיש לגזור עליהם.

ב. המעשים שביצעו הנאשמים

2. בהכרעת דין מיום 7.12.23 נקבע כי הנאשמים ביצעו עבירות של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה בנסיעה, במטרה לפגוע בנוסע בכלי התחבורה, לפי סעיפים 332א(ב) ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), וכן חבלה במזיד ממניע גזעני לפי סעיפים 413ה, 144 ו-29 לאותו חוק. כמו כן נקבע כי במסגרת אירוע נוסף ביצע נאשם 1 עבירות של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה בנסיעה, לפי סעיפים 332א(א) ו-29 לחוק העונשין, וכן ניסיון לחבלה במזיד ממניע גזעני, לפי סעיפים 413ה, 144 ו-25 ו-29 לאותו חוק.

3. כתב האישום המתוקן, שבעובדותיו הודו הנאשמים, מתייחס לשני אירועים, אשר התרחשו לקראת ובמהלך חגי תשרי, בתקופת מתיחות ביטחונית משמעותית. במסגרת האירועים יודו אבנים לעבר כלי רכב שבהם נסעו יהודים בכביש הגישה לשכונת הר חומה, שהוא כביש מרכזי שחלקו אינו מואר.

עמוד 1

על פי האישום הראשון, ביום 22.9.22 בסמוך לשעה 22:00 התאספו הנאשמים ואחרים כדי ליידות אבנים לעבר כלי רכב בכביש הנזכר, וזאת במטרה לפגוע בנוסעיהם בשל היותם יהודים. במסגרת ההתאספות חולקו זיקוקים לשם ירי לעבר בתי יהודים, וחלק מן המעורבים עטו על פניהם רעלות. הנאשמים, שהיו אז כבני 16 (נאשם 1) ו-14 ו-9 חודשים (נאשם 2), עמדו על הר המצוי באחד מצדי הכביש, ולאחר שווידאו שבכלי הרכב החולפים תחתיהם נוסעים יהודים יידו לעברם מספר אבנים, כשהם ביתרון גובה ומודעים לכך שהמרחק מאפשר פגיעה בכלי הרכב. חלק מהאבנים שאותן יידו הנאשמים בצוותא פגעו בכלי הרכב החולפים, וכתוצאה מכך נופצו שמשות, נגרמו נזקי רכוש, הנוסעים נתקפו בבהלה, ואחד הנהגים אף סטה מנתיב נסיעתו.

על פי האישום השני, כשלושה שבועות לאחר האירוע שבאישום הראשון ובהמשך להתכנסות שקדמה לו, שוב יידה נאשם 1 בצוותא עם אחרים, באותו מקום, אבנים לעבר כלי רכב שבהם נוסעים יהודים. באירוע זה התבטאה מעורבותו של נאשם 1 בכך שהוא עמד על ההר בסמוך לאחרים, בעת שאלה יידו את האבנים. יובהר כי נאשם 2 לא היה מעורב באירוע זה.

ג. ההליך

4. הסדר הטיעון הושג במועד הראשון שנקבע לשמיעת העדויות, ולא כלל הסכמה עונשית. הצדדים לא הגישו ראיות לעניין העונש, למעט תסקירי שירות המבחן שהוגשו על פי הוראות הדין. יצוין כי בהתאם להמלצת שירות המבחן, ההליך בעניין העונש נמשך על מנת לאפשר לנאשמים להשתלב בתהליך טיפולי ושיקומי, ובמהלכו גם הוקלו מגבלות שהיו על חירות הנאשמים, כמפורט בהחלטות שניתנו בעניין זה.

5. במסגרת הדיון מיום 17.7.24 השמיעו הצדדים את טיעוניהם. בעקבות הדיון הוריתי על הגשת חוות דעת בשאלת התאמתם של הנאשמים לבצע עבודות שירות, והם אכן נמצאו מתאימים. עם זאת, מקום העבודות שהוצע בעניינו של נאשם 2 היה מרוחק מירושלים, ועל כן התקיימו הליכים נוספים על מנת לבחון אם קיימת אפשרות שגם נאשם 2 יוכל לבצע עבודות שירות באזור ירושלים. למרבה הצער התברר כי לעת הזו הדבר אינו אפשרי, ובנסיבות אלה נאשם 2 הודיע כי הוא נכון לנסות לרצות עבודות שירות במקום שהוצע בגדרה.

ד. תסקירי שירות המבחן

6. בתסקירים שהגיש עמד שירות המבחן על נסיבות חייהם של הנאשמים.

7. בנוגע לנאשם 1 צוין, בתמצית, כי הנאשם הוא ילד שלישי מארבעה לזוג הורים מ-XXXX, שמצבם הכלכלי סביר. הנאשם עצמו השלים את לימודיו וניגש למבחני סיום התיכון, ובמקביל עובד עם בן דודו בעבודות ניקיון ושואף לרכוש השכלה גבוהה. תפקודו של הנאשם בבית הספר היה חיובי, וכך גם תפקודו במקום עבודתו. הנאשם אף נוטל חלק בקבוצת כדורעף במקום מגוריו.

שירות המבחן ציין כי הנאשם שיתף פעולה עם התהליך הטיפולי באופן עקבי, הן בתוכניות הקבוצות והן בתוכניות הפרטניות. בעקבות התהליך נטל הנאשם אחריות מלאה על מעשיו; הגדירם כילדותיים והביע עליהם חרטה כנה; וכן אימץ מיומנויות שיסייעו לו להתנהל אחרת כדי לנהל חיים נורמטיביים.

עמוד 2

הנאשם גם גילה אמפטיה כלפי נוסעי כלי הרכב בשל הנזקים והפגיעות שגרם להם, והבהיר כי כיום הוא מבין ש"אסור להסתכל על האדם דרך הלאום שלו, וכי צריך להתייחס לאדם כאדם...".

במכלול המליץ שירות המבחן להרשיע את הנאשם, ולגזור עליו שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב, מאסר על תנאי, פיצוי, התחייבות כספית, וכן צו מבחן למשך שנה.

8. בנוגע לנאשם 2 צוין, בתמצית, כי הנאשם הוא הצעיר מחמישה לזוג הורים מ-XXXX, שמצבם הכלכלי ירוד. אמו של הנאשם מצויה במצב בריאותי מורכב ומקבלת קצבת נכות. הנאשם עצמו למד במערכת החינוך הרגילה עד כיתה י', ולאחר שחרורו ממעצר לא שב לשם אלא השתלב בלימודים במסגרת תוכנית היל"ה, המיועדת לנוער שנשר ממערכת החינוך הרגילה. כמו כן הנאשם השתלב בעבודה, וכיום הוא עובד עם גיסו בהתקנת מזגנים ובתיקונים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם הצליח להשתלב כהלכה בלימודים במסגרת תוכנית היל"ה, והוא מגלה מוטיבציה לסיים את לימודיו בהצלחה לאחר שנבחן במבחני הסיום. כמו כן הנאשם מנצל את זמנו באופן יעיל ופרודוקטיבי, בונה לעצמו מעגלים חברתיים חיוביים ונעזר בהוריו ובשירות המבחן כדי להתקדם, תוך שיתוף פעולה משמעותי עם תהליך טיפולי הנמשך מזה כשנה ושמונה חודשים.

שירות המבחן ציין כי הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו; הביע עליהם חרטה כנה; הבין את הדפוסים שעמדו ביסודם, לרבות XXXXXX; ואף אימץ מיומנויות שיסייעו לו להתנהל אחרת. הנאשם גם ביקש להתנצל על מעשיו בפני נוסעי כלי הרכב, והבהיר כי הוא מאמין שיש לחיות בשלום עם יהודים.

שירות המבחן סבר שהטלת מאסר בפועל עלולה לקטוע את הרצף הטיפולי, ולהשפיע על הנאשם לרעה. במכלול המליץ שירות המבחן להרשיע את הנאשם, ולגזור עליו שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב, מאסר על תנאי, פיצוי, התחייבות כספית, וכן צו מבחן למשך שנה.

ה. טענות הצדדים

9. המאשימה עתרה להרשיע את הנאשמים, ולגזור על נאשם 1 שבעה חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות, ועל נאשם 2 ארבעה חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות, ולצדם מאסר על תנאי וקנס.

המאשימה טענה כי באופן עקרוני לגישתה העונש הראוי למעשי הנאשמים הוא מאסר מאחורי סורג ובריח, אולם הפנתה אל גזר דין שניתן בעניינם של שלושה נאשמים אחרים שהיו מעורבים באותם מעשים, שם הוטלו על כל אחד מהם 7 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות (ת"פ (מחוזי-ים) 52169-10-22 מדינת ישראל נ' פלוני (14.2.24), להלן: ההליך הנוסף). לטעמה של המאשימה, מכוח עקרון אחידות הענישה יש לגזור עונש דומה על נאשם 1, וזאת הגם שההסדר בעניינו הושג בשלב מאוחר יותר מזה שבו הושג ההסדר בהליך הנוסף. לגבי נאשם 2 צוין כי יש להטיל עליו עונש קל יותר, שכן הוא היה מעורב באירוע אחד בלבד.

10. הנאשמים לא התנגדו להרשעתם.

בא כוח נאשם 1 עתר להטיל על נאשם 1 עונש של מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות לתקופה קצרה יותר מזו שלו עתרה המאשימה. בא כוח נאשם 1 הפנה לגזר דין שניתן בעניינו של מעורב נוסף באותם אירועים, אשר עליו הוטלו 5 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, ולצד קנס (ת"פ (מחוזי י-ם) 6098-11-22). בא כוח נאשם 1 ציין כי הנאשם הודה בביצוע המעשים כבר בחקירתו, וכי העיכוב בהגעתו להסדר נבע מכך שהמאשימה לא הסכימה לערוך הסדר עמו לבדו, כך שאין לזקפו לחובתו. כמו כן ציין בא כוח נאשם 1 את ההתקדמות המשמעותית של הנאשם במסגרת התהליך הטיפולי שעבר.

בא כוח נאשם 2 עתר להטיל על הנאשם עונש של שירות לתועלת הציבור לצד מאסר על תנאי ועונשים נוספים, בהתאם להמלצת שירות המבחן. בא כוח נאשם 2 ציין כי נאשם זה היה צעיר במיוחד בעת ביצוע העבירות, והיה מעורב באירוע יחיד. כמו כן ציין בא כוח נאשם 2 כי הנאשם עבר תהליך טיפולי משמעותי, וקיים חשש שמאסר בפועל בדרך של עבודות שירות יקטע את הרצף הטיפולי בעניינו. לטענת בא כוח הנאשם, עמדתו מתחזקת נוכח העובדה שלעת הזו האפשרות היחידה העומדת על הפרק לריצוי עבודות שירות היא במקום מרוחק מירושלים.

11. הנאשמים עצמם ביקשו שלא להוסיף על דברי כאי כוחם.

ו. דיון

ו(1) ענישת קטינים - כללי

12. נאשם 2 הוא קטין, ולא הייתה מחלוקת כי יש לדון את נאשם 1 כקטין.

13. כידוע, "הקטינות כשלעצמה נתפסת כשיקול משמעותי בענישה הפלילית" וזאת משלושה טעמים נפרדים: מעין אחריות מופחתת מובנית, הנובעת ממידת האשם הפחותה שיש לייחס למי שביצע עבירה בגיל צעיר; ההנחה כי עונש המוטל על קטין ישפיע עליו קשה יותר מעונש זהה המוטל על בגיר, שאישיותו כבר מעוצבת יותר; והאינטרס החברתי בשיקומו של קטין אשר נמצא בראשית דרכו, וגם סיכויי שיקומו הם בדרך כלל גבוהים יותר (ע"פ 7416/15 פלוני נ' מדינת ישראל (22.5.2016); ראו גם ע"פ 49/09 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 9 (8.3.09)).

14. על כן, כך נקבע, "מערכת השיקולים שיש להפעיל בעת גזירת עונשו של קטין היא שונה וייחודית מזו שיש להפעיל ביחס לעבריין בגיר" (ע"פ 49/09 הנזכר, פסקה 6). בהתאם, "בעת גזירת עונשו של קטין, אף אם הורשע בעבירות קשות וחמורות במיוחד, שזמה על בית המשפט ליתן משקל יתר לשיקולים אינדיבידואליים הנוגעים לאותו הקטין..." כאשר "עיקר מטרתו ושאיתו של בית המשפט לנוער בבואו לגזור את דינו של קטין, היא להעניק לו טיפול במטרה להביא לשיקומו" (שם; וראו גם ע"פ 5725/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (4.8.2016)). מנגד, הודגש גם כי "קטינות אינה יוצרת חסינות, ולעתים שיקולים של הרתעה, מניעה ותגמול עולים במשקלם על השיקול השיקומי" (ע"פ 8164/02 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 577, 583 (2003)).

15. על רקע היחס הייחודי לקטין בשלב הענישה, קובע סעיף 40טו(א) לחוק העונשין כי על ענישת קטין יחולו הוראות חוק הנוער (שפיטה ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971, ולא הוראות סימן א1

לפרק 1 של חוק העונשין (המתייחס בין היתר לחובה לקבוע מתחם ענישה הולם וככלל לגזור את העונש בתוכו). עם זאת, סעיף 40טו(ב) קובע כי גם בעת קביעת עונשו של קטין ניתן להתחשב בעקרונות ובשיקולים המנחים שפורטו בסימן, תוך התאמתם. כך אנהג במקרה שכאן.

16. יצוין כי השונות בענישת קטינים רלוונטית גם לשאלת ההרשעה, אם כי כאמור במקרה שכאן אין מחלוקת על כך שיש להרשיע את הנאשמים.

ו(2) השיקולים הרלוונטיים לקביעת העונש

17. השיקולים הרלוונטיים הם הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה, נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ונסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג לחוק העונשין).

18. לענין יישום השיקולים על המקרה שכאן אפנה אל האמור בגזר הדין בהליך הנוסף, שאליו הפנו כלל הצדדים, ובו כאמור נגזר דינם של נאשמים אחרים שהיו מעורבים באותם אירועים.

באותו גזר דין צוין כי הערכים המוגנים בעבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה בנסיעה הם שמירה על חיי אדם, על שלמות הגוף, על שלום הנפש, על הרכוש, וכן שמירה על תחושת הביטחון ועל הסדר הציבורי; והערכים המוגנים בעבירה של חבלה במזיד (המתייחסת לרכב) הם הגנה על הרכוש וכן על תחושת הביטחון והסדר הציבורי. עוד צוין כי המניע הלאומני מביא לפגיעה נפרדת בערכים נוספים, ובהם לכידות חברתית, ועלול להגביר מתח ושנאה בין קבוצות שונות (וראו לאחרונה ע"פ 2067/23 משטי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (13.8.2024), המתייחס לכך וכן לפגיעה הנוספת בכבוד האדם של הנפגע).

מבחינת נסיבות ביצוע העבירות ומידת הפגיעה בערכים הנזכרים, צוין כי המעשים היו מתוכננים ובוצעו לאחר התארגנות; הם בוצעו בחבורה, באופן המהווה נסיבה מחמירה, כאשר מבחינת חלקם היחסי של הנאשם הרי ששני הנאשמים היו מעורבים באופן ישיר ביידוי האבנים באירוע הראשון, אולם באירוע השני נאשם 2 כלל לא היה מעורב ונאשם 1 לא השליך אבנים בעצמו; הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע המעשים הוא אובדן חיים, נזק גוף, נזק נפשי ונזק רכושי, וביתר שאת נוכח יתרון הגובה ומהירות הנסיעה של כלי הרכב בכביש; למרבה המזל בפועל לא נגרמו נזקים בנפש ובגוף, אולם נגרמה פגיעה בשלוות נפשם של הנוסעים ושל כלל משתמשי הכביש, ובאירוע הראשון אף נגרמו נזקי רכוש; המניע הלאומני מְשׁוּהָה למעשים חומרה יתירה; והנאשמים היו קטינים, כל אחד בהתאם לגילו, אולם לא נטען לפגם אחר ביכולתם להבין את מעשיהם ואת משמעותם.

באותו גזר דין גם נסקרה מדיניות הענישה הנהוגה.

19. כפי שצינו כלל הצדדים, גזר הדין הנזכר הוא בעל רלוונטיות רבה להליך שכאן. על שלושת הנאשמים שם - קטינים כבני 17.75, 16 ו-17 במועד גזר הדין שהיו מעורבים בשני האירועים מושא כתב האישום שכאן - נגזר עונש של 7 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות (ולצדו עונשים נוספים), תוך התייחסות לתהליך השיקומי המרשים שעברו.

הליך שני שיש לו רלוונטיות רבה הוא ת"פ (מחוזי י-ם) 6098-11-22, שבו נידון קטין רביעי אשר היה מעורב באותם אירועים. על קטין זה, שהיה כבן 17.5 במועד גזר הדין ואף הוא עבר תהליך שיקומי מוצלח, נגזר עונש של 5 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, ולצדו עונשים נוספים לרבות קנס בסך 4,000 ₪. עם זאת יש לציין שבאותו מקרה מדובר היה בקטין שנקבע כי הוא "מונמך קוגניטיבית על גבול האחריות הפלילית" (פיסקה 46 לגזר הדין), ובכך עניינו שונה משמעותית מעניינם של הנאשמים שכאן.

20. השיקול האחרון בענישה הוא נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה. במקרה שכאן מדובר בקטינים נעדרי עבר פלילי על כל המשתמע מכך. הנאשמים קיבלו אחריות על מעשיהם, והביאו לחיסכון במשאבי בית המשפט והצדדים, אם כי חיסכון זה לא היה מרבי שכן הסדר הטיעון הושג רק בפתח הדיון הראשון שנקבע לשמיעת העדויות. מתסקירי שירות המבחן עולה כי הנאשמים אכן עברו כברת דרך טיפולית משמעותית ומבורכת. כמו כן עצם המלצת שירות המבחן בעניינם של הנאשמים היא בעלת משקל משמעותי (ראו ע"פ 1589/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פיסקה 25 לפסק דינה של כבוד השופטת ר' רונן (7.8.2023)). יש משקל גם למגבלות שהוטלו על חירות הנאשמים לאורך ההליך.

ו(3) האיזון בין השיקולים העונש הראוי

21. כפי שצוין בגזר הדין בהליך הקודם, מתעורר מתח לא מבוטל בין מדיניות הענישה הכללית בעבירות מעין אלה שביצעו הנאשמים, לבין עניינו הפרטני של כל נאשם. כך בייחוד על רקע חומרת המעשים והסכנה הגדולה הכרוכה בהם; העובדה שאצל נאשם 1 מדובר במעורבות בשני אירועים שונים; והצורך בהרתעה ממשית; אל מול התהליך השיקומי שעברו הנאשמים והמלצת שירות המבחן.

בעניינו של נאשם 1 אזכיר כי מחד גיסא הוא היה כבן 16 בעת ביצוע המעשים, והיה מעורב בשני אירועים שבאחד מהם השליך אבנים בעצמו, אולם מנגד עבר תהליך טיפולי משמעותי.

בעניינו של נאשם 2 אזכיר כי הוא היה צעיר יותר (14 ו-9 חודשים), היה מעורב באירוע יחיד, ועבר תהליך טיפולי משמעותי.

22. באיזון בין השיקולים השונים לקולא ולחומרא בעניינו של כל נאשם, ובהשוואה לגזרי הדין שניתנו בהליך הנוסף וכן בת"פ 6098-11-22 הנזכר, סבורני כי עתירתה הנוכחית של המאשימה היא ראויה באופן עקרוני.

23. יש להטיל אפוא על נאשם 1 עונש של 7 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות. עונש זה זהה לעונש שהוטל על הנאשמים בהליך הנוסף, חרף העובדה שהסדר הטיעון בעניינו הושג כאמור בשלב מאוחר יותר, וזאת נוכח עמדת המאשימה ונוכח הטעמים שנתן הנאשם למצב זה.

24. אשר לנאשם 2, הרי שאמנם באופן עקרוני העונש הראוי לו הוא כעתירת המאשימה, אך יש לטעמי ליתן משקל משמעותי לכך שדווקא הוא, הצעיר מבין הנאשמים שהורשע במעורבות באירוע יחיד, יידרש לבצע את עבודות השירות בגדרה, המרוחקת ממקום מגוריו, וזאת שלא מטעמים הקשורים בו. יצוין כי נאשם 2, שהוא כאמור כבן 16.75, אינו דובר עברית, ויהיה עליו לנסוע נסיעות ארוכות בתחבורה

ציבורית למקום העבודות, תוך נשיאה אפשרית בעלויות הנסיעה. על רקע האמור, התלבטתי אם להורות שנאשם 2 ירצה עונש של שירות לתועלת הציבור במקום עונש של מאסר בדרך של עבודות שירות. לא בלי התלבטות, בסופו של יום החלטתי כי האיזון בין מכלול השיקולים מצדיק להותיר על כנו את סוג העונש, תוך קיצור משכו הן מבחינת משך הזמן והן מבחינת היקף שעות העבודה ביום.

אני מטיל אפוא על נאשם 2 עונש של 2.5 חודשי מאסר בפועל, שירוצו בדרך של עבודות שירות.

25. לצד זאת, על שני הנאשמים יש להטיל עונשי מאסר על תנאי, צו מבחן והתחייבות להימנע מלעבור עבירה. מן הטעמים שניתנו בהליך הנוסף, איני סבור שיש להשית על הנאשמים עונשים נוספים בדמות קנס ופיצוי. ברי כי מי שנפגע ממעשי הנאשמים יכול להגיש נגדם הליך מתאים, וטענות הצדדים בעניין זה תישמרנה, בהתאם ובכפוף להוראות כל דין.

ז. סיכום

26. נוכח האמור, אני מרשיע את הנאשמים בעבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה בנסיעה, במטרה לפגוע בנוסע בכלי התחבורה, לפי סעיפים 332א(ב) ו-29 לחוק העונשין, ובעבירה של חבלה במזיד ממניע גזעני לפי סעיפים 413ה, 144ו ו-29 לאותו חוק.

27. כמו כן אני מרשיע את נאשם 1 בעבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה בנסיעה, לפי סעיפים 332א(א) ו-29 לחוק העונשין, ובעבירה של ניסיון לחבלה במזיד ממניע גזעני לפי סעיפים 413ה, 144ו, 25 ו-29 לאותו חוק.

28. על נאשם 1 מוטלים בזה העונשים הבאים:

א. 7 חודשי מאסר בפועל, שאותם יוכל הנאשם לרצות בדרך של עבודות שירות. על הנאשם להתייצב לריצוי עונשו ביום 26.9.24 בשעה 09:00 ביחידת ברקאי עבודות שירות שלוחת דרום, סמוך לכלא באר שבע.

תשומת לב הנאשם לחובה לפעול בהתאם להוראות הדין ולהנחיות הממונה, על מנת להשלים את ריצוי העונש במתכונת זו ולא במאסר מאחורי סורג ובריח.

ב. עונש מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך שנתיים מהיום. הנאשם יישא עונש זה אם במשך התקופה הנזכרת יעבור עבירה על סעיפים 332-332א לחוק העונשין או עבירת אלימות אחרת או כל עבירה שאינה חטא ממניע לאומני.

ג. הנאשם יועמד במבחן עד ליום 9.9.25 וינהג בהתאם להוראות שירות המבחן לכל אורך התקופה.

יובהר כי אם יפר הנאשם את הוראות צו המבחן, או יעבור עבירה נוספת במהלך תקופת צו המבחן, תימסר הודעה על כך לבית-המשפט, אשר מוסמך לקיים דיון מחודש בגזר הדין.

ד. הנאשם יתחייב להימנע מביצוע עבירה על סעיפים 332-332א לחוק העונשין או עבירת אלימות אחרת, ואם יפר את התחייבותו בתוך שנתיים מהיום יידרש לשלם סך של 5,000 ₪. אם הנאשם לא ייתן ההתחייבות, יישא תמורתה עונש מאסר בפועל של 21 ימים מאחורי סורג ובריח.

29. על נאשם 2 מוטלים בזה העונשים הבאים:

א. 2.5 חודשי מאסר בפועל, שאותם יוכל לרצות בדרך של עבודות שירות. בהתאם לאמור בחוות הדעת, על הנאשם להתייבב לריצוי עונשו ביום 30.9.24 בשעה 09:00 ביחידת ברקאי עבודות שירות שלוחת דרום, סמוך לכלא באר שבע. ככל הניתן, הנאשם לא יעבוד יותר מ-6.5 שעות עבודה מדי יום (לא כולל זמני הנסיעה).

תשומת לב הנאשם לחובה לפעול בהתאם להוראות הדין ולהנחיות הממונה, על מנת להשלים את ריצוי העונש במתכונת זו ולא במאסר מאחורי סורג ובריח.

ב. עונש מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך שנתיים מהיום. הנאשם יישא עונש זה אם במשך התקופה הנזכרת יעבור עבירה על סעיפים 332-332א לחוק העונשין או עבירת אלימות אחרת או כל עבירה שאינה חטא ממניע לאומני.

ג. הנאשם יועמד במבחן עד ליום 9.9.25 וינהג בהתאם להוראות שירות המבחן לכל אורך התקופה.

יובהר כי אם יפר הנאשם את הוראות צו המבחן, או יעבור עבירה נוספת במהלך תקופת צו המבחן, תימסר הודעה על כך לבית-המשפט, אשר מוסמך לקיים דיון מחודש בגזר הדין.

ד. הנאשם יתחייב להימנע מביצוע עבירה על סעיפים 332-332א לחוק העונשין או עבירת אלימות אחרת, ואם יפר את התחייבותו בתוך שנתיים מהיום יידרש לשלם סך של 5,000 ₪. אם הנאשם לא ייתן ההתחייבות, יישא תמורתה עונש מאסר בפועל של 21 ימים מאחורי סורג ובריח תמורתה.

30. ניתן לערער על פסק הדין בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ה' אלול תשפ"ד, 08 ספטמבר 2024, במעמד הצדדים.